

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΑΥΡΟΣΘΕΝΗΣ Ο ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ

‘Η άθλητική ζωή στην Αίγινα. Οι ‘Ολυμπιονίκες του νησιού. Ένας νεκρός παλαιστής που κερκίζει στις κοιλιάς. ‘Ο Ταυροσθένης στους ‘Ολυμπιακούς ‘Αγώνες και ο θρίαμβός του. Τό δραματικό επεισόδιο του φανατισμού. Μια άλλη παράδοση. Τό περιετόρι του Ταυροσθένης. ‘Ο πανηγυρισμός της νίκης. ‘Η συγγίνης του πατέρα του, κλπ.

Ι αρχαίοι Αιγινήτες ήταν πολύ φιλάθλοι. Στο όραμα αυτό νησί του Σαρωνικού, που τό στόλιζε ο μεγαλοφρονέτατος γαός της ‘Αφραίας ‘Αθηνάς, ίσχυον πολλά γυμναστήρια, γεμάτα ζωή, όπου έπροπονούτο οι νικηταί του μέλλοντος, όλη ή άθλητική νεότης της Αίγινας. Γι’ αυτό, από τους 44 έπαικούς όμους του Πυθαγόρου, οι ένδεκα έξομιοι Αιγινήτες. ‘Επισης και ο ποιητής Βασιλικής έγραφε όμνο στον Αιγινήτη Πυθέα, τον παγκρατιστή.

‘Εδεν άμαρφώνεται—λέει ο ποιητής— χορηγμένη στ άτακτ ή σοτάδια της νόχτας ή άλοφάνθη ‘Αρετή, άλλ’ άκωνίσω νέα από άγρήσαστη δόξα, φέρχει στη στερού και στη θάλασσα, και τιμά την πολύδοξη νησο του Αιαιού και μαζύ με την Έβζελια τή φιλοστέφανη, κυβεσά τήν πόλι της Αίγινας!..»

Κατά τον 4ον λουπόν πρό Χριστού αιώνα, ένας έφηβος Αιγινήτης, όνομαζόμενος Ταυροσθένης, έκρηγυροσε στα γυμναστήρια της νήσου και άνευροισθη πρωταθλητής. ‘Ηταν άμφοσ φανερό ότι ο Ταυροσθένης θα έσυνέγιζε την ένδοξη παράδοσι των προγόνων του. ‘Ηταν γεγανθόσωμος, νευρώδης, φώσος, άλλα και σεμνός τήν εμφάνισι, χυτός, όπως τ’ άγάλματα του Σάπτα και του Πραξιτέλους. «Σιδήροσε άνέντυπος άμην ρώμης έν τας παλαίστρας ή γράφει ο ιστορικός των άγώνων...

Νύχτα και μέρα έγυμναζόταν ο Ταυροσθένης, και όταν ήταν παιδί και όταν γίνετο άνδρας. Στους τοπικούς άγώνες ένιχσε είκοσι τους άντιπάλους του, έπίσης και στους Πανελληνίους... Παίρνοντας θάρρος λουπόν άπ’ αυτά, έπόδησε και τον πολύτιμο στέφανο της ‘Ολυμπιακής νίκης.

‘Αλλά τήν πρώτη φορά που φανερώθηκε στο στάδιο της ‘Ολυμπίας, δεν μπόρεσε να νικήσ. Τό πάλαμα δεν χροιάζεται μόνο σοματική δύναμι, άλλα και δεξιότητα και πανουργία και γνώσι των πολεών και διαφόρων κόλπων και πρό πάντων μακαρή άσκησι. ‘Ο Ταυροσθένης βρόθηκε άντιμέτωπος του ‘Αργείτη Χείμωνος, φοβερού και τρομερού παλαιστού της έποχης εκείνης, και φυσικά απέτυχε. Πόσο έμεγαλοφρόνησε ο Χείμων για τή νίκη του κατά του Αιγινήτου άντιπάλου του, τό μαυρούν οι δνό άνδραίναντες του, που έστήτησαν ο ένας στο ‘Άργος και ο άλλος στην ‘Αλι της ‘Ολυμπίας, έργα του περιφρήμου γλύττου Ναυκίδη. ‘Ενυχήτ λουπόν ο Αιγινήτης παλαιστής, άλλα δεν έχασε τό θάρρος του.

‘Επιγε στην Αίγινα και πήρε διασκόλιου το στο πάλαμα τους παλούς άθλητάς, τους άπομάχους, οι όποιοι, χάνον τής δόξας της Αίγινας, έφροταζήθηκαν να τον μάθουν όλα τά μυστικά της τέχνης, όλα της τά κόλπα. ‘Εμαθε λουπόν ο Ταυροσθένης καλά τους «όδησιούς», τους «έκτασμούς», τους «ελκισμούς», τους «ελαγασμούς» και τά λοιπά ποηροτάτα «παλαίωματα». Κ’ έτσι, με άσφάλεια και τά πεποιθήσι στον έναν του, έκίνησε να πάσι στο ‘Ολύμπια. Τόν κατευδώς όλόκληρο τό νησί, και από εκείνη τή στιγμή οι Αιγινήτες ήσαν σε διαρκή άγώνια για τήν τύχη του σοματριότη τους, που δεν έπεριμεναν θριαμβευτή...

***

Φτάνει τέλος ο Ταυροσθένης στην ίεση πόλι της ‘Ολυμπίας. Χιλιάδες ‘Ελλήνων είχαν μαζευντή εκεί να παρακολούθησον τους άγώνες, όπου θα διαφιλονικούσαν τό στεφανί τής αγιελιάς, από κάθε γωνία της ‘Ελληνικής γης, οι διασημότεροι άθληταί...

‘Ετσι λουπόν και ο Ταυροσθένης βρόθηκε άντιμέτωπος τριών φοβερών παλαιστών: Του Ειθότα του Κυρηναίου, του Κλειτομάχου του Λακεδαιμονίου και του ‘Εκου του Ταραντινού. ‘Ο άγώνας ήταν σκληρός, άλλ’ ο Ταυροσθένης δεν έδειλάσε. Στις κρίσιμες στιγμές της πάλης, θυμόταν τά λόγια του γεροπατέρα του, παλαιού άθλητού: «—Γιε μου, να γυρίσες με τον κόπο της νίκης στην Αίγινα! ‘Θέλω έτσι να σε φιλήσω, στεφανωμένον, προτού πεθάνω! Καί ο Ταυροσθένης, ο καλός γυιός, είχε ύποσχετή στον πατέρα του τήν ύπεροτατή αυτή χαρά...

‘Ο ένας μετά τον άλλον, οι άντιπάλου του Ταυροσθένης πέφτον νικημένοι στην κοιλισρα. Τό Στάδιο της ‘Ολυμπίας οσιεται από τους άλλαλαμούς του λήθους, από τις έπεωφίμες των ένθουσιωσμένων θεατών, που θαυμάζουν τον πλοσικώτατο άθλητή της Αίγινας. ‘Ηρεμς, άλλ’ εύχαριστημένος, ο Ταυροσθένης κοττάει τό λήθος, χαμογελά, άλλ’ ενώ βάζει επάνω στο σγουρομάλλιο ξανθο κεφάλι του τον πολυπόθητο στέφανο, (καμωμένο από άγοιελιά της ‘Ολυμπιακής ‘Αλιως), ο νους του στέφεται μακαρή, από ήλιολουσμένο νησί τής γεννήσείως του, στο προγονικό τον σπίτι, στον άπορρομάλη πατέρα του. ‘Ο Ταυροσθένης ξέρε καλά ότι ο γερο άπομάχος των άγώνων ή με μιά μόνο έλιπιά: ‘Ας άκούση ότι ο γυιός του βγήκε νικητής στα ‘Ολύμπια, και ής πεθάνη.

Και τότε, με όλη τή δύναμι της ψυχής του, έπόδησε ο Ταυροσθένης να ήταν πρώτος να μάθη άμφοσ, έκείνη τή στιγμή, ο άγαπητός του πατέρας τό θρίαμβο.

Κι’ ο Πανσνίας διηγείται ότι οι θεοί του έκιναν τή γαίη αυτή. Και να πάς :

‘Ενώ ο πατέρας ήταν ξαλωμένος στο κρεβάτι και είχε τή σκέψι του προσηλωμένη στο γυιό του, έξαφνα άκούει απέξω θορυβο άσυνήθιτο, φωνές χαράς, άλλαλαγμούς. ‘Ανασπώνεται και στρώνει τά μάτια στην πόρτα... Τήν ίδια στιγμή ή θρόνη πόρτα άνοίγεται και γιγάντους φανερόνεται ο Ταυροσθένης μπροστά του, γεμίζοντας με τήν κοροστασιά του τό άδειο της πόρτας! Σιδεοόμοιο είνε τό κορμί του άθλητού από τό λάδι που άλείφτηκε και από τή σκόνη της παλαίστρας. Φαιδρός φρίνεται ο ‘Ολυμπιονίκης! Θείο φώς βγαίνει από τά ξανθά του μαλλιά, από τό στεφάνι της νίκης, από τά μεγάλα του μάτια! ‘Οριάος είνε και μεγαλοφρονέτης σαν θεός του ‘Ολύμπου!...

‘Ανατή συγγίνισι συγχλονίζει τό σώμα του γέρου. Τεντώνει τά μισοτάτα και φροφρίζει :

— Παιδί μου! ‘Ενίκησες! Εύγε!...

Και από τή συγγίνισι πέφτει νεκρός!

***

‘Εν τοιούτος, άλλος αρχαίος ιστορικός, ο Αιλιανός, αναφέρει άλλη παράδοσι, σχετική με τον τόπο που έγινε γνωστή στην Αίγινα ή είδησι της νίκης του Ταυροσθένη.

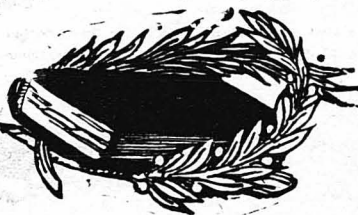
Ληγείται λουπόν ο ιστορικός αυτός, ότι ο Ταυροσθένης, φεγόντας από τήν Αίγινα για να πάσι στην ‘Ολυμπία, έπιγε μαζύ του, μέσα σ’ ένα κλοβί, μια περιστερά από τον περισσότεροστον σπατιού του. ‘Η περιστερά αυτή ήταν άλαφροετοιμμένη και γλήγορη, δηλαδή από τό είδος των λεγομένων «ταχυδρομικών περιστερών». ‘Η περιστερά είχε μόλις πρό δύο ή τριών ήμερών βγάλε τά πουλάκια της.

‘Όταν λουπόν νίκησε στην ‘Ολυμπία ο Ταυροσθένης, πήγε γοήγορα στο δωμάτιό του, έβγαλε τήν περιστερά από τό κλοβί και τής έδωσε στο πόδι της τό σύμβολο της νίκης, μια κόκκινη ταινία... ‘Επειτα, ο ειοσεθής ‘Ολυμπιονίκης έδεηθή στους θεούς. ‘Υπόσχεται στο Δία να του θυσιαση ένα βόδι, άν οι άντοι του και τά γεράμα του δεν βλάψουν τό πουλί που φέρνει στην Αίγινα τήν καλή είδησι, άν τό άφρησον να φτάση ζωντανό στο νησί. ‘Επειτα φιλεί τήν περιστερά και τήν άφάνει έλευθερη, συγχλημένος!...

Τό κατάλεικο ποικί, με τον κόπο της έλευθερίας και του γυρισμού στα πουλάκια του, τεντώνει τις χιονάτες φτερούγες του. ‘Αφορο πένθιμ επάνω από τό λυθόστο Στάδιο, επάνω από τό άλος της Πίσσης, που φθοσε κοντά στις όχθες του ‘Αλφειού, και ύφώνεται κατωρόμφρα προς τον ούρανό, σαν να ήλθη γ’ άνεβή στο θρόνο του Διός. Διαγράφει τότε έναν δοξότιμο κύκλο. Με τή μπροκική της ψυχή ή περισσότερο δραματίζεται τή φωλιά της, άκούει τους γογγυσμούς των μικρών της, μωφεί τ’ άρώματα της Αίγινας τής λουλουδοσπαρμένης. ‘Ρως, προς τήν ανατολή, τήνε φέρνον τή γλήγορα φτερούγια της, ταχύτερα από βέλος!...

Και πάει... Πετάνει επάνω από τή δασωμένη Φολή, άφάνει πίσω της τον ‘Ερμιανθο, σκίζει τον άέρα, επάνω από τ’ άόκηρημα ‘Αρσάνια και τή χιονομένη Κυλλήνη!...

‘Αστυροκοπά τώρα μπρός της ο Σαρωνικός, καταγάλανος, ήλιολουσμένος... Και τόν Αιγινιώτα περιστέρι, μαζευνότας τις φτερούγες του, κατεβαίνει στους χαμηλούς κάμπους της Κορινθίας και άπ’ εκεί παίρνει δρόμο, επάνω από τή θάλασσα, επάνω από τό Σαρωνικό... Και πάει... ‘Η πρότες έσπερνές

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ 14^{ΟΣ} ΚΑΙ Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΣ ΤΟΥ

Ο βασιλεύς-Ήλιος. Ο πιο άπιστος σύζυγος. Η μαρτυρική ζωή της Μαρίας-Θηρεσίας. Η πανίσχυρη κυρία ντε Μοντεσπάν. Τα παιδιά του Λουδοβίκου. Η κυρία ντε Σουμπίς και η δεσποινίς ντε Φονταν. Ένα προφητικό όνειρο. «Εδω τό βασιλεία μου νά κλαίη μπροστά μου!» κλπ.

Λουδοβίκος 14ος της Γαλλίας ήταν αναμφισβήτητος λαμπρός βασιλεύς και δικαίος των άνομασαν «Βασίλειο-Ήλιος». Αλλά ο Λουδοβίκος είχε ένα μεγάλο ελάττωμα στην ιδιωτική του ζωή. Δεν ήταν καθόλου πιστός σύζυγος και η βασίλισσα σύζυγός του έσταθμε γι' αυτό πολύ δυστυχισμένη στη ζωή της. Γύρω από το Λουδοβίκο δεν αναγορευόντουσαν μονάχα οι δούλες και οι μαρκησίσις γι' ν' αποκτήσουν τη βασιλική εύνοια, που θα τους έκανε παντοδυνάμους. Συναγορευόντουσαν επίσης και η κυρίες της Αύλης για ν' αναγκασθούν τη βασιλική καρδιά. Και η καρδιά του Λουδοβίκου, όπως αναφέρουν οι ιστορικοί, δεν ανεταίειτο και πολύ δύσκολα. Κατ' αυτόν τον τρόπο η εύνοια νέος του διαδεχόντουσαν ή μια την άλλη, εγγνώμων ημέρες δόξης και παντοδυναμίας και κατόπιν τις θλιβερές ημέρες της εγκαταλείψεως και της ταπεινώσεως.

Η κυρία ντε Μοντεσπάν υπήρξε η αλληλκή που έκαρτή για περισσότερο χαρμό την καρδιά και την εύνοια του Λουδοβίκου. Ο Βασιλεύς-Ήλιος απέκτησε άπ' αυτήν ξη παιδιά. Όλα δε αυτά τα νομοποίησε, παρά τους Γαλλικούς νόμους και τα άπεικατέστης λαμπρά, όπως π. χ. το δούκα ντε Μαιν, τη δεσποινίδα ντε Νάντι, τον κόμη της Τουλούζης κλπ.

Η άγάπη όμως, την όποιαν ο Λουδοβίκος αισθανότανε για τα παιδιά του αυτά, έφθινε την άλλη άγάπη, που αισθανότανε για τη μητέρα τους. Και στο τέλος η κυρία ντε Μοντεσπάν έχασε την εύνοια του Βασιλεύς-Ήλιου. Την διαδέχθηκε τότε η κυρία ντε Σουμπίς, για λίγον όμως καιρό, γιατί ένα μικρό σκάνδαλο έστάθηκε η καταστροφή της ώρας αυτής αλληλκής.

Η κυρία ντε Σουμπίς είχε καταγγείλει στη βασίλισσα πούδς Ξέρει από ποια κενόδοξο, ότι μια από τις κυρίες της αύλης, την όδεια και όνομάς, της έλεβε την καρδιά του βασιλεύς. Η βασίλισσα Μαρία Θηρεσία έφρεζε τότε με παράπονο στο Λουδοβίκο και άρχισε να τον μιλάει. Ο Λουδοβίκος της έζητησε τότε να του πη από που είχε τις πληροφορίες αυτές. Και όταν η Μαρία Θηρεσία του ανέφερε το όνομα της κυρίας ντε Σουμπίς, της ελε με σαρκαστικό γέλιο, όπως συνήθε σε παρόμοιες περιπτώσεις :

—Μά, άγαπητή μου, άπορώ πώς η εύγενεστάτη αυτή κυρία είναι τόσο μετροφρον, ώστε ν' άποδίδη σε άλλες τις δικές της έρωτικές επιτυχίες!

Αυτή η περιπέτεια κατέστρεψε την κυρία ντε Σουμπίς. Ο Λουδοβίκος γρήγορα την άντικατέστη με την κυρία ντε Λούντυ. Μία μέρα, μια από τις κυρίες της τιμής της βασιλείσεως της κατήγγειλε τη νέα αυτή έρωτική κατάκτηση του συζύγου της και άρχισε να τη συμβουλεύει νά άντισταθή σ' αυτήν. Και τότε η άτυχη Μαρία Θηρεσία έδωσε την άδόλοθη άπάντησή, που έμεινε ιστορική :

—Αυτό δεν με άφορά μένα, κυρία μου. Αυτό πελά ελε δουλειά... της κυρίας ντε Μοντεσπάν!

Έπειτα ήρθε η δεσποινίς ντε Φονταν. Η ψυχρή όμορφιά της δεν είχε άρσει εύθως έξ άρχής στο Λουδοβίκο, ο όποιος ελε στους ασέλους του όταν την ελε για πρώτη φορά :

—Νά ένας λόκος, που όφραμένος δεν θα με φάη!

Μά ο Λουδοβίκος 14ος έγγράσθηκε. Η δεσποινίς ντε Φονταν, πού έβη άόκη στην Αύλη, έγγνώριζε την τύχη που την έπεριμενε. Έλε δεσπευθή ότι ανέβαινε στην κορυφή ενός ιερήου βουνού. Και ότι, όταν έφθασε στην κορυφή αυτή, στην άρχή έμεινε θαυματομένη από ένα άστραφτερό σύννεφο, έπειτα όμως βρέθηκε. Ξεζαίνα μέσα στο τόσο πυκνό σκοτάδι, ώστε έξήντησε καταπονημένη. Το όνειρο αυτό

ομάς κατέβαν στην Άττικη, όταν η περισσότερο έφρασε στην Αίλινα. Γοργόφερη πετά και πηγαίνει στο σπίτι του Ταυροσθένη. Τα σουλάκια της τυλιχόν δια μαζύ, βλέποντας τη μητέρα τους. Ο γέρο πατέρας του Όλμυτωνιστή, μόλις βλέπει το παιδί με την κόκκινη ταϊνία στο λούδι, άρνει κρανή γαράς, τρέχει έξω, κοινολογεί την ευχάριστη είδηση, που τιμά την Αίλινα και της προσθέτει μια άόκη δόξα :

«—Ο Ταυροσθένης ένικησε!»
Σε λίγο, όλο το νησι πανηγυρίζει. Θυσίες κιννίζον στους βουνοίς των θεών! Φωτιές γιορταστικές ανάβονται στις κορυφές των βουνών! Και το όνομα του Ταυροσθένη φερνιόγεται στα στόματα όλων των νησιωτών.

της είχε γίνει μεγάλη έντόπωση και το δηγήθηκε στον πνευματικό της. Αυτός της έζητησε ότι το βουνό εκείνο ήταν η Αύλη του βασιλεύς, ότι θα έλασε επί ένα διάστημα σ' αυτήν και ότι έπειτα θα καταστρεφόταν, εάν έχανε την πεποιθήσή της στη όνομα του Θεού.

—Γιατί, έπροσθεσε ο πνευματικός, και ο Θεός θα σε εγκαταλείψη και θα πείσει μέσα στα άόνια σκοτή, αν πάσης νά πιστεύεις σ' αυτόν.

Μα αυτή η προφητεία, αντί να τρομάξει τη δεσποινίδα ντε Φονταν, έξεροθίσε τις φιλοδοξίες. Επέζητησε να βοηθ τη λάμψη εκείνη που έφράκετο να την καταστρέψη και την βόρκε. Έβασε και στην άρχή, η ψυχρή όμορφιά της δεν έκανε χαίμα έντόπωση στο Λουδοβίκο. Άργότερα όμως την άγάπησε τρελλά. Η νέα εύνοιαμένη του Βασιλεύς-Ήλιου γρήγορα έφρασε στον κοινωφρον της δόξης της, έπίσης όμως γρήγορα έγκραμίσθηκε μέσα στα σκοτάδι, που της ελε προσέτει. Ελε στο τέλος το Λουδοβίκο με το συνθηματικό έγωισμό του, νά άπομακρύνεται σιγά-σιγά άπ' αυτήν. Φυσικά δεν μπόρεσε νά έποφρή αυτήν την εγκατάλειψη και έζητησε την όδεια ν' άποσυρθή σ' ένα κτήμα της, που της είχε δωρήσει ο ίδιος ο Λουδοβίκος. Και εκεί έπεσε βαρεία άρρωστη.

Οι γιατροί έχασαν γρήγορα κάθε έλπίδα γι' αυτήν και τότε η άτυχη εύνοιαμένη έζητησε για τελευταία χάρι να ίδη άλλη μια φορά το βασιλεία. Ο Λουδοβίκος έπήγε πράγματι και την ελε. Την ελε έτοιμοθάνατη και τόσο παραλλάγμενη, ώστε μ' όλη την απόπειρα που τον έχραματηριζε σε όλόκληρη τη ζωή του, δεν μπόρεσε νά συγκρατήσει το δάκρμά του.

—Ό! Τώρα, άνέκραξε η δεσποινίς ντε Φονταν, μπορώ νά πεθάνω ευχαριστημένη, αφού ελε το βασιλεία μου νά κλαίη μπροστά μου!

Στα άπομνημονεύματα μιας αλληλκής της εποχής έκείνης μπορώ κανείς νά βοηθ τα παραπάνω σχετικά με το θάνατο της ντε Φονταν :

«Είνε βέβαιο, γράφει η αλληλκή αυτή, ότι η δεσποινίς ντε Φονταν πέθανε δηλητηρημένη. Η κυρία ντε Μοντεσπάν δεν φαίνεται νά ελε καθόλου ξήνη προς το θάνατό της. Αυτή είχε δοροδοξήσει μια από τις υπηρετίες της και η υπηρετίρια αυτή έφριζε δηλητήριο μέσα στο γάλα της!

Η συζύγιος όμως άπιστίες του Βασιλεύς-Ήλιου δεν σταματούν εδώ. Έχουν και συνέχεια με σκάνδαλά, την όποιαν θα δημοσιεύουμε στο προσέχες φύλλο.

ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ

ΠΩΣ ΤΡΩΓΟΝΤΑΙ ΤΑ... ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Ός γνωστόν, διάφοροι λαοί της γης τρώνε με έξαιρετική όρεξη τα μυρμηγκία. Έτσι στη Βραζιλία, πριν τ' άλειφον μ' ένα οηνωδές έγρο για νάνα μιν νόστιμα. Στη Νότιο Άφρική τα τρωγάνουν με βουτυρο. Στις Άνατολικές Ίνδιες τα καθορίζουν σαν τον καφέ κ' έπειτα τα χάρφον. Έπίσης τα αινά των μυρμηγκιών ελε περιζήτητη τροφή για τους κατοίκους του Σιάι.

Στο Μεξικό πάλι πουλιόνται πανάκριβα τα αυγά ενός σπανίου είδους ψαριού, το όποιον εύρίσκονται μέσα στα μεγάλα τέλματα. Έξ άλλου οι κάτοικοι της νήσου Κεβάνης τρώνε τις μέλισσες, αφού τους άραφρόσουν προτίτερα το μέλι. Μία Άφρικανική φυλή, οι Βουσιάν, τρώνε δια τα είδη των σκουληκιών. Οι Κινέζοι αφού βγάλον από τα κοκκοίλια το μετάξι, τρώνον τις μεταλλίδες των μεταξοσκωληκιών. Επίσης οι Ίνδοι της Νότιου Άμερικής τρώνε άκρως άόχνηδες οί κάτοικοι της Νέας Καληδονίας πεθαίνον για ψημένες άόχνηδες!...

ΤΟ ΦΥΤΟ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΓΕΛΙΑ

Στην Άραβία, καθώς αναφέρει έξνος περιηγητής, κάμζει ένα περίεργο φυτό, το όποιον έχει τήρος μόλις τριών ή τεσσάρων ποδών. Τα φύλλα του εινε γαλιστερό και πράσινα, τα δε άνθη του έχον χροίμα κίτρινο. Οι καρποί αυτού του φυτού περιέχον από τρεις ή τέσσερες κόκκους μαίρωος, οι όποιοι έχον μορφοιά σαν τον όπιον και γεύσι γλυκείο σαν της ζάχαρης. Όταν τρέψη κανείς αυτούς τους κόκκους και αμά κατόπιν σε μικρές δόσεις τη σκόνου του, άρχίζει σε λίγο νά γέλι, νά τραγουδά και νά χορεύει, κάνοντας άλόκοτες κινήσεις. Η Ξεση αυτή διαρκεί μια ώρα περίου. Κατόπιν ο μεθυσμένος πέφτει χάμω έξαντλημένος και κοιμάται άλλη μια ώρα. Όταν σηκωθεί, δεν μπορώ νά θυμηθί τίποτε από όσα του συνέβησαν προχ όλιγου. Οι κάτοικοι των μερών εκείνων κίνουν συχνά χείρη των ναρκωτικών κόκκων αυτού του περιεργου φυτού και γι' αυτό η Άραβική Κυβέρνησις άπαγόρευσε τη χροίη τους.

